

Laia Aguilà Artesana

# “La llana és sàvia i útil; no pot ser un residu”

**LLIBRE** • Aguilà publica ‘Tornar a la llana. Manual pràctic per aprendre a tractar-la, a tintar-la i a teixir-la’ **IMPORTÀNCIA** • “Quan la gent veu la feina que suposa treballar la llana, deixa de pensar que l’artesania és cara”

Mireia Rourera  
CLOT DE LA MÓRA

**L**aia Aguilà viu enmig del Montseny, al Clot de la Móra, dedicada al treball de la llana, i des del seu Talleret del Clot imparteix cursos i tallers. Fa set anys va crear la seva pròpia marca tèxtil sostenible, Drapard, i ara acaba de publicar *Tornar a la llana. Manual pràctic per aprendre a tractar-la, a tintar-la i a teixir-la*, amb il·lustracions de Judit Roma (Edicions Sidillà). Membre fundadora de l’Associació Arremangades, de dones del Montseny, Aguilà també és presidenta de Ramats Montseny, entitat que, bàsicament, treballa per fomentar i conservar el sector ramader i agrari, així com la gestió dels boscos del massís del Montseny.

**Qui sou les “arremangades”?**  
És una associació de dones de la reserva de la biosfera del Montseny, dels divuit municipis que formen la reserva. La vam muntar bàsicament per la necessitat que teníem de crear vincle, perquè pensa que moltes vivim aïllades. Jo mateixa visc a deu quilòmetres d’un poble, en una casa allunyada de tot, al Clot de la Móra. Aquí he criat els meus cinc fills i he sigut molt feliç, però arriba un moment en què també vols tenir contacte amb

les altres persones, especialment amb altres dones que estan més o menys en la mateixa situació. Aleshores ens trobem i ens empoderem i, a part, les que som productores ens donem suport i visibilitat.

**I les que no són productores...?**  
Doncs res, són dones que també volen ser escoltades i participar en els projectes com les altres. Un dels projectes que tenim, que va començar abans fins i tot de néixer l’Associació Arremangades, es diu *Les dones del Montseny aprenem juntes*, que s’ha d’emmarcar en el pla estratègic d’igualtat de gènere de la reserva de la biosfera. Cada setmana, una “arremangada” fa un curs, una formació.

**I de què feu els cursos?**  
Doncs mira, jo, que tinc explotació ramadera però soc artesana i treballa la llana, faig la formació sobre l’artesania de la llana i com es pot tintar amb tints naturals, per exemple. Cada X temps faig un curs. Una altra productora, des de Viladrau, fa cursos per aprendre a fer melmelada i postres amb fruites vermelles; ella té la marca Red Passion. Després hi ha l’Esquellot del Montseny, que fa formatges d’ovella, una altra companya és guia de muntanya, una altra és il·lustradora... Totes aquestes dones tenim moltes coses a explicar-nos. Abans

anàvem fent cadascuna pel seu cantó, però quan ens ajuntem ens empoderem. I les que no són productores també s’empoderen, perquè tenim moltes coses en comú i entre totes ens fem de mirall: el que jo no veig en mi ho veu l’altra. I ens ajudem.

**I algun altre projecte?**  
Ara en tenim un que es diu *Dones que deixen empremta*, per donar visibilitat a les dones d’edat més avançada que al seu moment no en van tenir i feien molts oficis, potser per obligació o amb resignació, molts dels quals no tenen ni nom... Dones que portaven el carbó a les masies, dones que filaven a casa per crear els teixits de la seva família, les que feien el formatge, les que feien medicines amb el saüc... I ara això ens ho poden explicar a les altres. Vam començar amb l’Esther, que filava quan era nena. Ara, amb nosaltres, ha retrobat aquell vell ofici i s’hi guanya la vida. Una altra dona del grup feia de pastora i mentrestant il·lustrava i ni tan sols guardava els dibuixos; ara, gràcies a aquests projectes, és una dona que es guanya la vida il·lustrant. Aquest projecte uneix dones de la meua generació amb les que són més grans i així també elles tenen l’oportunitat de retrobar-se, perquè pensa que algunes no tenen carnet ni cotxe i llavors el dia que



“  
Tenim pastors a qui ningú els compra la llana i la que nosaltres fem servir ve de Nova Zelanda

hi ha la trobada, que les anem a buscar, és un goig. És un goig per a totes.

**Està parlant de dones molt aïllades.**  
I tant. És que jo mateixa, per trobar-me amb la Carme o amb la Cinta, que són de la junta, he de conduir una hora i mitja. Per portar els fills a l’escola he de fer uns quants quilòmetres...

**Quantes “arremangades” sou?**  
Una trentena llarga, però ens passa que, com que fem molts

projectes, hi ha dones que no són dels divuit municipis que formen part de la reserva de la biosfera i que, per tant, per estatuts no poden ser “arremangades”, però que també voldrien pertànyer a l’associació. Aleshores el que estem fent és facilitar que aquestes dones es puguin acollir igualment a fer activitats amb nosaltres.

**Vostè ho va triar, això d’anar-se’n a viure en un lloc tan aïllat?**  
Als 21 anys. Vivia a Barcelona, però m’atreia tot el que era aprofitar l’entorn, cultivar, tenir un hort, tenir bestiar... El que ara es diu “autoconsum”, però abans no es deia així. Estudiava veterinària i uns amics del meu company ens van dir que hi havia una casa de la qual marxaven els masovers; vam anar a veure i me’n vaig enamorar. I encara hi soc.

**I ara es dedica a la llana?**  
Sí. Mira, he tingut cinc fills i això m’ha ocupat tot el temps, però de feia temps que també feia tallers d’arts plàstiques per a